

ΙΜΠΡΑΗΜ

Μέσο: . . . . . ΤΟ ΒΗΜΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ_ΒΙΒΛΙΑ

Ημ. Έκδοσης: . . . 26/2/2012 Ημ. Αποδελτίωσης: . . 26/2/2012

Σελίδα: 1

Ιμπραήμ

Εβδομήντα χρόνια μετά την ολοκλήρωσή του (1942) εκδίδεται για πρώτη φορά το έργο του ιστορικού Μιχαήλ Σακελλαρίου *Η απόβαση του Ιμπραήμ στην Πελοπόννησο, Καταλύει για την αποδιοργάνωση της Ελληνικής Επανάστασης* (Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης). Πρόκειται για συναρπαστική και πολύ μοντέρνα αφήγηση, στηριγμένη εξ ολοκλήρου σε αρχαικές πηγές, για την απόβαση του Ιμπραήμ παρά τις Ανγλίες στη Μεσσηνία, τον Φεβρουάριο του 1825, και τις πολεμικές επιχειρήσεις που ακολούθησαν ως την παράδοση του Νεοκάστρου, τον Μάιο της ίδιας χρονίας. Παρά τη μυθολογία για τον τρομερό στρατό του Ιμπραήμ, οι Ανγλίοι ήταν εξασθενωμένα σώματα, ξηπόλυτοι, άρροστοι (ή αυτό τους έλεγαν «στραβοαράπιδες»), με μοναδική τους εμπέλωση... τη μαστίγωση. Ο Ιμπραήμ επιβλήθηκε όμως γιατί απέναντί του είχε ουσιαστικά έναν διχασμένο και αποδυναμωμένο στρατό. Οι εμφύλιοι που είχαν προηγηθεί, ουσιαστικά για το πώς θα μοιραστούν τα δάνεια, είχαν διαλύσει τις ελληνικές δυνάμεις. Τα ρουμελιώτικα σώματα λεπλάτσουσαν την Πελοπόννησο σαν να επρόκειτο για εχθρό. Οι πελοποννήσιοι πολιτικοί αρχηγοί και στρατιωτικοί, όπως ο Κολοκοτρώνης, είχαν παροπλιστεί. Η πολιτική ηγεσία ήταν άβουλη και είχε περιέλθει σε έναν μόνον άνθρωπο, τον πρόεδρο του εκτελεστικού Γεώργιο Κουντουριώτη, που δεν είχε ταλέντο κυβερνητικό και επιπλέον συντηρούσε τον διχασμό. Με κάθε καθυστέρηση μισθού τα ελληνικά στρατεύματα πλετασκολογούσαν και οι αρχηγοί τους αρνούσαν να πάρουν μέρος στις επιχειρήσεις. Ο Σακελλαρίου δεν μένει όμως μόνο στην απόβαση και ό,τι ακολουθεί. Μας δίνει και όλο το πλαίσιο της λειτουργίας των νεοπαγών ελληνικών πολιτικών και στρατιωτικών θεσμών, του οποίου τα χαρακτηριστικά μπορούμε να πούμε ότι προσδιορίζουν όλον τον μετέπειτα πολιτικό βίο της Ελλάδας. Μας δίνει επίσης ένα ξεκάθαρο πλαίσιο των νοσοτροπιών και των συμπεριφορών του λαού, πέρα από κάθε στερέτυπο. Ο Σακελλαρίου κλένει αυτόν τον Φεβρουάριο τα 100 χρόνια του. Στον καινούργιο πρόλογο που γράφει για την έκδοση διλώνει ότι «λιπάται» για τον γεννησιολογικό χαρακτήρα της αφήγησής του σε σχέση με τις σχολές της μοντέρνας Ιστορίας που εμφανίστηκαν αργότερα. Το παράδοξο είναι ότι αυτές οι νέες σχολές επιστρέφουν και πάλι στο γεγονός και στη βιογραφία, τα επανεκτιμών και τα εντάσσουν στις αφηγήσεις του. Από την άποψη αυτή λοιπόν ο «Ιμπραήμ» του Σακελλαρίου είναι μοντέρνος.